

J. Andersen: Jo, de vedrører netop et af Endringsforslagene; jeg figter til Endringsforslaget om, at man maanedsthyde Hunden; saa de maae netop henhøre herunder. I den ældste Sagtlov, som jeg har havt Leilighed til at kjende, nemlig Fordng. 20de Mai 1840, forekommer i dens § 31 den Bestemmelse, at Sagteieren — ja, nu maae vi først gjøre os det klart, hvorledes det forholdt sig med Sagteierne dengang; der var jo Mænd, som kunde være Eiere, Arvefæstere med Ret til at sælge og pantsætte, men som ikke vare Sagteiere. Saadanne Mænd maatte ikke have løse Hunde paa deres Mark; den, der var Sagteier, var berettiget til at nedsthyde dem. Efterat det nu i den nævnte § 31 er forklaret, hvorledes saadanne Sagteiere skulde forholde sig med Tægere og Sagthunde, som de fandt paa deres Mark, saa hedder det: „Alle andre løse Hunde, saavel som Rætte, naar de antræffes at ombanke i Nogens Sagtdistrict, er vedkommende Sagteier berettiget til at lade nedsthyde“. Det har jeg forstaaet saaledes, at, naar en Sagteier dengang paa en Mark traf en omløbende Hund, — jeg vil ikke tale om Rættene —, var han berettiget til at nedsthyde den, men Eieren af en Mark var ikke berettiget til at nedsthyde en Hund, som streifede om der, naar han ikke var Sagteier. Det var kun af Hensyn til Sagtfreden, at det var tilladt . . .

Formanden: Jeg maa dog afbryde det ærede Medlem. Det vil sees, at Udcastet og Endringsforslaget have omtrent de samme Bestemmelser i denne Henseende, og jeg kan ikke erkjende, at det, som det ærede Medlem omhandler, kan angaae selve Indholdet af Endringsforslaget.

J. Andersen: Ja, hvis det ikke er Tilfældet, maa jeg jo standse, men jeg troede, at, da det var blevet et andet Medlem tilladt at fremføre dette Spørgsmaal under Valglovens Behandling, maatte jeg være berettiget til at indvilde . . .

Formanden: Et er at gjøre en Bemærkning i Forbigaaende ved en Sag, et Andet er at gaae ind paa dens hele Drøftelse.

J. Andersen: Maaskee jeg endnu maatte sige, at jeg troede, det var nødvendigt at faae afgjort, hvorvidt dette, som her er foreslaaet, er en Forandring i Sagtloven eller ikke; jeg troede, at det var nødvendigt, at dette kom til at staae klart. Jeg skal naturligvis rette mig efter Formandens Dom. Jeg veed ikke, om den ærede Formand nægter mig at fortsætte mine Betragtninger over Sagtlovens Forhold til denne Sag. Hvis Formanden tillader mig at gjøre det, vilde jeg meget gjerne; men jeg skal, som sagt, rette mig efter hans Dom.

Formanden: I alt Fald maa det ærede Medlem udsætte sine Betragtninger, indtil Sagen ligger for i sin Heelhed; det vil da vise sig, om de høre derhen.

Den fungerende Justitsminister:

Jeg troer, at det vil være temmelig ønskeligt at opstille en Fortolkning af de Bestemmelser, som det ærede Medlem drog frem; thi de ere forandrede ved den nugsældende Sagtlov. Efter den kan man, saavidt jeg erindrer, kun nedsthyde løse Mynder. Hvorledes den gamle Sagtlov retteligt bør forstaaes, kan altsaa vel i og for sig være et meget interessant Spørgsmaal; men i en vis Forstand kan man dog sige, at det er ligegyldigt. — Med Hensyn til de foreliggende Endringsforslag maa jeg tillade mig at bemærke, at de til Udvalgets Forslag til § 5 stillede Underendringsforslag begge forekomme mig at ville være Forbedringer. Jeg skal ganske henstille til det høie Thing, hvorvidt det ved at sætte Ordet: „Afgift“ istedetfor: „Skat“, som af Udvalget foreslaaet, kan ventes, at den foreslaaede Lov vil blive bedre modtaget. Jeg troer, at den deri liggende Distinction er saafin, at den, efter mit Begreb, ikke vil kunne gjøre Loven mere tillalende. — Udvalgets Endringsforslag under Nr. 3 maa jeg tilstaae ikke er mig ganske klart. Det figer, at de i samme nævnte Ord skulde sættes imellem Anførselstegn. Foraauidt derved menes de almindelige Citationstegn — jeg troer, at de sædvanligt kaldes „Gaasepine“ —, da er det mig ikke bekendt, at dette Skrifteegn ellers benyttes i Lovsproget. Dersom det ærede Udvalg ved sit Forslag har villet gjøre de paagjældende Ord mere frem-